

ระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม
ว่าด้วยการปล่อยชั่วคราวในคดีความผิดลหุโทษ และความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว
พ.ศ. ๒๕๔๔

โดยที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๐๘ (๑) บัญญัติให้พิจารณาความหนักเบาแห่งข้อหาประกอบการวินิจฉัยคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง และในมาตรา ๑๑๐ วรรคสอง ยังได้บัญญัติไว้ว่า ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสามปี จะปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกันเลยก็ได้ แต่ในทางปฏิบัติปรากฏว่า การสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในคดีดังกล่าวมักจะกำหนดให้ต้องมีประกัน และหลักประกันอยู่เป็นส่วนใหญ่ แม้ในคดีความผิดลหุโทษหรือความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว ทั้งในบางครั้ง ประกันและหลักประกันที่กำหนดก็ยิ่งสูงเกินสมควรอย่างมาก อันเป็นการผิดไปจากวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เพื่อให้การปฏิบัติของศาลยุติธรรมในเรื่องการปล่อยชั่วคราวในคดีความผิดลหุโทษและความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวดำเนินไปโดยถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายและเป็นระเบียบเดียวกัน สมควรมีการเพิ่มเติมระเบียบราชการฝ่ายตุลาการ ฉบับที่ ๘ และคำแนะนำของประธานศาลฎีกาเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวบางประการ

อาศัยอำนาจตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๕ ประธานศาลฎีกาวางระเบียบราชการฝ่ายตุลาการของศาลยุติธรรมเพิ่มเติมไว้ ดังนี้

ข้อ ๑ ในคดีความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้ปล่อยชั่วคราวโดยไม่ต้องมีประกันเลย แต่ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นจะต้องให้มีประกันหรือหลักประกันด้วย ก็ให้กำหนดประกันหรือหลักประกันเพียงไม่เกินอัตราโทษปรับขั้นสูงสำหรับความผิดดังกล่าวเท่านั้น

ข้อ ๒ ในคดีความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวเกิน ๒๐,๐๐๐ บาท หากจำเป็นต้องให้มีประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว จะกำหนดประกันหรือหลักประกันเพียงหนึ่งในสาม หรือกึ่งหนึ่งของอัตราโทษปรับขั้นสูงสำหรับความผิดดังกล่าวก็ได้ แต่ไม่ควรกำหนดประกันหรือหลักประกันให้สูงเกินกว่าอัตราโทษปรับขั้นสูงสำหรับความผิดนั้น

ข้อ ๓ ในกรณีจำเป็นต้องมีวิธีการใดเพื่อให้การปฏิบัติตามระเบียบนี้ดำเนินไปได้โดยเรียบร้อย ให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้กำหนดวิธีการนั้น

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

(ลงชื่อ) สันติ ทักราล
(นายสันติ ทักราล)
ประธานศาลฎีกา